

בעזוהשי"ת

קִרְבָּה אֶל
נִפְשֵׁי גְאֻלָּה

פרשת שמיני תשפ"ה

♦ ג'ריון צ"ב ♦

♦ הגביהו לך את הכוס - תקדש!

♦ למה נסמכה פרשת שמיני - לפסח ♦

לֹא רֵאִיתִי אֱלֹהֵי הַנְּבִיא בְּלִיל הַסֹּדֶר - הַאֲמַנְסִי!
עבודת החזרת כלי הפסח למקומם וספירת העומר
ר' ישעי' בן ר' משה פויעלט פאר כלל ישראל
בני חיי ומזוני רוויחי

♦ מעשה מבחור שרוצה לעבוד את ה' - פרק י"ב ♦

♦ עבודת ימי הספירה - הנדודים ממקום למקום ♦

תוכן העניינים:

- מאמר הכנה לקידוש ג
נצחיות הפרשה ו
לחיות עם הזמן (א) ז
לחיות עם הזמן (ב) ט
לחיות עם הזמן (ג) יא
לחיות עם הזמן (ד) יד
סיפורי מעשיות יח

קריאת קודש מיוחדת מתפרסמת בעמוד גב

עריכה ומתיבה: ר' פנחס גרינבוים: 052-7694649

עיצוב ועימוד: גפנים - 052-7648003 cmg9090@gmail.com

הגביהו לך את הכוס - תקדש!

רק שבוע חלף מאותו לילה קדוש! הלילה בו זכינו לצאת ממצרים. החג הקדוש בו קבלנו את הכח לשנה נוספת של אמונה בה'. אמונה בכך שאנו בנים למקום. קבלנו את ההבנה שאנו לא דומים בשום דבר לכל גויי הארצות כפי שטענו פרעה וכל הקליפות החפצים להשפיל ולהוריד את נשמות ישראל. ולעומתם עומד משה רבנו ועמו כל הצדיקים, ומאירים את עינינו לדעת את מעלתנו הנשגבה.

פרעה הרשע טוען כלפי היהודי, הן אמת שכתוב בספרים הקדושים דברים גדולים על מעלת היהודי ועל אהבת ה' אליו, אבל תסתכל איך אתה נראה! אתה באמת חושב שכל הדברים האלו נכונים גם כלפיך? אתה הרי עבד מוחלט שלי! אתה משועבד לגמרי לתאוות העולם הזה, איך אתה מעז לחשוב בכלל שאתה כל כך חשוב?! נכון, יש כזה בחינה שכתובה בספרים הקדושים, אבל איך זה קשור אליך?! זה סתם דמיונות ותו לא!

ובאמת לא היו הדברים ראויים להיאמר ולהיכתב כי הם דברי כפירה ממש! הבאנו אותם רק כדי שנוזהה שכאשר מופיעים מחשבות מעין אלו, נדע מאין באו ומי הוא המקור שמייצר אותם.

ובכן, הכל טוב ויפה, קבלנו את הכח לצאת ממצרים מתחת יד פרעה, להתגבר ולהאמין באמת האמתית, אשר גם אם נראה כי

'הללו והללו' ח"ו, הרי שבאמת כן יצאנו ממצרים. הכל היה גיוואלדיג ומאיר, אבל מה הלאה? פסח נגמר, עם מה אנחנו הולכים הביתה? ה' אכן הוציא אותנו, אבל איככה חזרנו לשם כל כך מהר?

התשובה היא כי חלילה לומר שחזרנו לשם, אלא שעד עכשיו קבלנו הכל במתנת חנם, עכשיו הקב"ה מצפה שנפעל מעצמנו מחדש את מה שקיבלנו קודם לכן במתנה. ה' יתברך מבקש שנגביה יחד עמו את הכוס! כוס בגימ' פ"ו - שם אלוקים, וכן גימ' 'הטבע'. ה' יתברך מבקש שנרומם את הטבע ונצא ממנו!

בזה יש לרמוז את הענין להגביה את הכוס בשתי ידים, להעבירו ליד אחת, ועוד קודם לכן לקבל את הכוס מאחר בשתי ידיו. מרומז בזה כעין מה שצריך להיות קריאת התורה במעמד שלושה, העולה הוא כנגד כלל ישראל מקבלי התורה, הקורא בתורה כנגד משה רבנו מוסר התורה, והגבאי - שלא בהכרח חייב להיות הבעל מדריגה הגדול ביותר, הוא כנגד הקב"ה! הוא המחליט מי ומי יעלה לתורה ויקבל את התורה.

(אגב י"ל אולי זה הסוד במה שהגבאי מתכבד בקריאת השם לבת, כי בקריאת השם נכנסת הנשמה לילד, זהו דבר שגם משה רבנו לא יכול לעשות, לתת נשמה ליהודי. את זה יכול רק הקב"ה בעצמו לעשות. לכן דווקא הגבאי שלא מחשיב את עצמו, הוא יכול להיות במקום הקב"ה).

בקידוש היום מגביה הקב"ה את הכוס, ומביאו אל תוך ידיך שתחזיקנו ותעלנו! כי זה הוא כל חפצו ורצונו שאנחנו בעצמנו - בכוחו יתברך כמובן - נגלה בתוך הטבע שאין כל מציאות למצרים ודומיה!

נכון, מדובר בתפקיד גדול עד מאוד, אבל הלא ידענו שכאשר אי מי נקרא לעלות לתורה, אסור לו לסרב, זהו חלילה פגם גדול מאוד גם אם הוא לא רואה את עצמו ראוי לכך. כמו כן גם עם פרעה לוחש באזנך דיבורים של חולשה, מי אתה ומה כבר השתנית בפסח, אבל הרי הקב"ה בעצמו מגביה לך את הכוס ומניחה על היד שלך. הוא בכבודו ובעצמו אומר לך לקדש.

אתה מתמלא ברגשי בושה, מי אני ומה חיי?

אבל כבר הגביהו לך את הכוס! כל העולמות העליונים והתחתונים
עומדים כביכול ומצפים לקידוש שלך!

כאשר תזכה עכשיו לקדש, הרי בכך תעלה את שאריות הנצוצות
שנשארו במצרים כאשר יצאנו משם בחפזון ולא יכולנו להתמהמה
כדי שלא נאבד לגמרי. כעת שכבר יצאנו משם, כבר יש לנו את הכח
לגלות את האמת הזאת גם מצד עצמנו אנחנו לא ראויים לכך, אבל
הרי הקב"ה חפץ שעל ידינו זה יתגלה, והרי הוא כבר הגביה לנו את
הכוס!

דבר תורה לסעודת שבת

וללכת עמו כל השבוע

למה נסמכה פרשת שמיני לפסח

פרשת השבוע עוסקת בדיני הדברים המותרים והאסורים באכילה, ויש להתבונן מה עניינם של דינים אלו שהם נלמדים מיד לאחר חג הפסח. במבט שטחי נראה כי אין זה מתאים לעסוק בעניינים שכאלו לאחר הימים המרוממים שזכינו להם. אבל עם מעט התבוננות נראה כי אין מתאים יותר מהלכות אלו לעסוק בהם עכשיו דווקא.

הנה בחג הפסח זכינו לשמור על עצמנו מאיסור חמץ, על כל צעד ושעל זכינו לקרבת אלוקים יותר ויותר בזכות הזהירות והשמירה ממשוהו חמץ, כך זכינו להשראת השכינה עלינו ועל נשמתנו. בכל פעם שנזהרנו, כגון כאשר נמנענו מלאכול דבר שנפל על הרצפה, וכן אצל כל אחד וחומרותינו ומנהגיו, הרי נזדככה נשמתנו עוד ועוד!

והנה הסתיימו הימים הקדושים והנעלים, שוב מותר לאכול חמץ. כל אחד מבין שלא יתכן שיש בכך סתירה להשראת השכינה שאנו יכולים לזכות אליה בחי היום יום, אלא שצריך למצוא את הדרך איך אפשר לחזור לקרבת ה' שהייתה בימי החג.

על זה מגיעה פרשת השבוע בה מגלה לנו ה' יתברך איך נוכל להמשיך את קרבת ה' של חג הפסח לכל השנה, אמנם לא באותה צורה, אבל קרבת ה' אמיתית! על ידי הזהירות מאכילת דברי איסור. כל עלה שאנחנו שוטפים מחרקים, כל עיון ובדיקה אם לא נפל איזהו זבוב וכד', כל אלו נותנים לנו את האפשרות לחיות עם הקב"ה מתוך ענייני האכילה בדיוק כמו בחג הפסח, יום יום, שעה שעה!

כאשר אנו זורקים כוס שיש בה דבר חשוד, אין זה דבר של מה בכך, לא רק הימנעות מדבר איסור יש כאן, אלא התקרבות נפלאה ומרוממת לה' יתברך וגילוי מציאותו יתברך בתוך העולם!

לרחיות את אור ה' בפנימיות, באור הזמנים, בעולם שנה ונפש

לא ראיתי אליהו הנביא בליל הסדר - האמנם?!

כל כך הרבה הכנות עשיתי, כל כך קיוותי לראות את אליהו הנביא! זה נשמע אולי דמיוני, אבל מה לעשות אני באמת רציתי!

ואולי באמת ראית אותו?

ממש לא, אם הייתי רואה אותו, הייתי יודע מזה.

אבל איך אתה יכול לדעת אם עד היום לא ראית אותו?

למה ירמזון מיליך?

תבין, גילוי אליהו זה לא כמו שכתוב בסיפורי הילדים, אולי לפעמים יש גם את זה, אבל באמת מדובר במשהו הרבה יותר עמוק מכך. קורה לפעמים שאלהו הנביא מתלבש בגוף גשמי כדי להציל יהודי מצרה וכד', אבל זה הוא עיקר עניינו.

זכיתי לשמוע מהרה"ק רצ"ה מקרעטשניף זי"ע שהצדיקים הגדולים, כל הסתכלותם על ענייני העולם אינה על גשמיות הדברים אלא על רוחניותם. לכן גם העניינים הרוחניים הגדולים, מופיעים אצלם בצורה גשמית. אבל עיקר עניינו של אליהו הנביא הוא העניין הרוחני של השגת 'זהשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם'. ההשתוקקות לגאולה ולקרבת ה'.

זוהי הראיה העיקרית של אליהו הנביא. מי שזכה בשעת פתיחת הדלת לעורר בקרבו כיסופין והשתוקקות אמת לה', הרי שהוא זכה לגילוי אליהו!

רק צריך להיזהר שלא לאבד את זה על ידי הכפירה והזלזול בחשיבות הדברים, כביכול אין בכך כלום כי לא ראיתי שום דבר.

כי באמת גם כאשר רואים שמופיע פתאום גוי להציל יהודים מצרה, גם אז אין זה מוכרח שזהו אכן אליהו הנביא כפשוטו ממש, אלא זהו אור של אליהו הנביא. הגילוי של השגחה פרטית שיהודי זוכה לראות בתוך צרתו, זה ורק זה הוא עיקר הגילוי!

גילוי אליהו היינו לראות ולהבין שהגוי הזה שהופיע כאן, נשלח אלי מאת ה'!

כך יכולים לחיות את גילוי אליהו הנביא בכל מיני זמנים שהוא מופיע, כגון במוצאי שבתות ובבריתות, וכן כמקובל מהרה"ק ר' שלום מפרוהביטש זי"ע שבכל בשורה טובה יש ניצוץ של אליהו הנביא.

כמובן שיש מדריגות נשגבות של צדיקים גבוה מעל גבוה, אבל עלינו מוטלת העבודה להתחיל במה ששייך אלינו לפי מדרגתנו. גם כדי לסיים את כל הש"ס, יש להתחיל דף אחר דף, עד שזוכים להגיע לסיום ולדעת את הש"ס כולו!

לחיות את אור ה' בפנימיות, באור הזמנים, בעולם שנה ונפש

עבודת ההזרת כלי הפסח למקומם וספירת העומר

כמה מרגש היה להוריד את כלי הפסח ממקומם, את הקערה, הכוס של אליהו, ואפילו את הקדירות והכלים המיוחדים. כמה שונה היא עכשיו ההרגשה כשמחזירים אותם למקומם. זהו סוג של טרחה שהיינו מעדיפים לדלג עליה...

אבל יש לדעת שלא כן הוא, עבודה זו הינה הסיום והשיא של כל עבודות הפסח!

כמה התרגשנו לפני פסח, הנה אנחנו הולכים לצאת ממצרים ולהשתנות כליל! מגיע ליל הסדר המרומם והמיוחד ואנו זוכים לעלות ולהתעלות. הפלא ופלא! והנה חלפו הימים, ומה נשאר? האם באמת יש הבדל בין מה שהיינו קודם למה שאנחנו עכשיו?!

התשובה היא שכן! אנו מאמינים שה' יתברך הוציא אותנו ממצרים!

הרי גם בימים ההם, אחרי כל הניסים והנפלאות שראו במצרים ועל הים, עדיין גם להם הייתה קטנות וספקות, והם התלוננו, רטנו ורגנו. איך יתכן כזאת? התשובה לכך היא שנכון שראינו עשר מכות וקריעת ים סוף, אבל מה הלאה? מה עם כל היום כולו? לנגד העיניים רואים רק מדבר, ובפרט לפני שירד המן, חוץ מחול לא ראו כלום מול העיניים. גם אם היו פה ושם ניסים, אבל היום כולו התנהל בצורה רגילה כמו החיים שלנו כהיום.

כמובן שיצאו ממצרים וראו ניסים, אבל עדיין הייתה עבודה להמשיך את הדעת של יציאת מצרים גם להמשך החיים.

את השימור הזה אנחנו עושים על ידי החזרת הכלים למקומם לשמור אותם לשנה הבאה. בפעולה הזו אנחנו מראים שאנחנו מאמינים ומחשיבים את היציאה ממצרים. אנחנו מחשיבים את הכלים האלו שעזרו לנו להישמר מחמץ בפסח! הפעולה הזאת והאמונה שספוגה בתוכה מסייעת בעדנו לשמר את אור הפסח לכל השנה כולה, עד שבשנה הבאה נוכל להוריד אלינו שוב את האור.

לעומת זאת אם חלילה לא נשמור על כלי הפסח, הרי יש בזה אמירה כביכול מה היה לי מכל החג הזה. ומי שחלילה לא מחשיב את מה שהיה לו, עלול חלילה לאבד גם את מה שהוא קיבל.

זוהי עבודת ימי הספירה, לספור כל יום מהחיים שקבלנו ביציאת מצרים. אנחנו עכשיו סופרים כל פרט ופרט מהדברים שקבלנו בפסח. כך מבואר בספה"ק שבפסח ירדנו אלינו אורות גדולים של מוחין דאבא ודאימא, קטנות וגדלות. וכמו כן גם בימי הספירה יורדת כל יום בחינה אחרת. כל יום מלמד אותנו הכרה נוספת בה' יתברך, ועלינו לספור להחשיב את כל הימים, הן ימי הגדלות והן את ימי הקטנות.

כי כדי להגיע להכרה אמתית בה' יתברך, חייבים להכיר אותו כביכול בכל המצבים, ורק כך נחשב שאכן משיגים אותו. לדוגמא בקידוש מקבלים סוג מסוים של גדלות, וכן באכילת מצה (הרחבנו בפרטי הדברים בקונט' לפסח בהבדל שבין ההכרה בבחינת אבא להכרה בבחינת אימא. ועל ידי כל אחת מהמצוות משיגים הכרה מסוימת).

ולאידך גם אכילת הכרפס היא מצוה, כי אז זוכים להכיר את ה' בבחינת זמני הקטנות, לדעת שגם בזמני הקטנות כאשר לא מאירה התלהבות הגדולה, גם אז יש להאמין באמונה פשוטה שה' יתברך נמצא איתי. ועל ידי זה גורמים יחוד גדול ונפלא לעילא. כך שלא שייך לומר שהכרה זו חשובה פחות מהכרה בגדלות.

וכסדר הזה של ליל הסדר, נעשה גם בכל יום מספירת העומר!

אלא שכעת ישנם שתי מעלות על פני ליל הסדר:

א' - כי בספירת העומר מוקדש יום שלם עבור כל אחד מהפרטים, מה שאין כן בליל הסדר שבאו כולם כאחד.

ב' - בליל הסדר לא היה לנו שום כלי מצד עצמנו להכיר ולהשיג את הדברים באופן פנימי, אלא הכל היה מתנת שמים, כך שזה לא נחשב קניין שלנו. מה שאין כן בספירת העומר שהדברים נפעלים בכח עבודתנו, כך יש להם קיום נפלא לאורך ימים.

לַחַיִּים עִם הַזְּמַן

לחיות את אור ה' בפנימיות, באור הזמנים, בעולם שנה ונפש

ר' ישעי' בן ר' משה פויעלט פאר כלל ישראל, בני היי ומזוני רוויחי

משנה לשנה הולכת וגדלה האי הילולא קדישא דאותו צדיק וקדוש רבי ישעי' בן רבי משה זי"ע. הסעודות לעילוי נשמתו הטהורה הולכות ומתפשטות בכל אתר ואתר, והישועות... אוהו! הישועות נשפכים כמים כפי שאנו שומעים ורואים, לא מפי ספרים וסופרים, אלא מפיהם של בעלי המעשיות בעצמם!

מה הסוד הגדול של רבי ישעי'לה?

באמת לא שייך לומר ביאורים בצדיק נשגב שכזה, צדיק אשר כל גדרי

הטבע היו בטלים ומובטלים במחיצתו באופן שלא ראו במקומות אחרים. צדיק נורא שכזה אשר על ציונו הקדוש נחקק תיאור מבהיל על הרעיון 'שלא כעס מימיו!' צדיק אשר למרות מעטה הסתרה אשר עטה על עצמו, הפליגו צדיקים בגדולתו ותפארתו! מה שיך בכלל לדבר ולהסביר?

אך זאת ניתן לומר ולהבין, שהיה רבי ישעי'לה דואג כל ימיו לכל יהודי בכל מצב שהוא, שיהיה לו כל טוב בשפע רב, אוכל לינה וכל הנצרך.

כפי שידענו הרי שלא כל באי שעריו היו בדווקא במדרגה הרוחנית המעולה ביותר... אולם הצדיק הזה ידע והבין את גדול מעלתו של כל יהודי באשר הוא! ולא רק את מעלת נשמתו הקדושה הוא הבין, אלא אף גם במעלת גופו של יהודי הוא השיג השגות נפלאות! כי באמת כל צרכי הגוף של יהודי הרי הם קודש קדשים!

הרי ה' יתברך בחר בגופים האלו להכניס בהם נשמות קדושות חלק אלוהי ממעל! ממש כך, בתוך הגוף הזה שאוכל וישן, בתוכו הכניס הקב"ה את הנשמה הקדושה!

ואם הקב"ה כל כך החשיב את הגוף הזה להכניס בו נשמה קדושה כל כך, הרי שגם אני מחשיב את הגוף הזה ומשפיע עליו כל טוב ומיטב!

כן איתא מהרה"ק בעל התניא זי"ע, שמה שאנו אומרים 'אשר בחר בנו מכל העמים' לא מדובר על הנשמה, אלא על הגוף של יהודי!

כאשר ניגשים ליהודי עם מבט שכזה, הרי שכל הגישה משתנה לגמרי! הן המבט על עצמך והן המבט על הזולת, הכל מקבל ממד רוחני ומרומם ביותר.

כמובן שיהודי צריך להיזהר ולהישמר שלא ללכת אחרי תאוות הגוף, הרי דברים אלו יכולים להוריד חלילה את האדם ולרחק אותו מהקב"ה, אבל באתרא דמר, ובפרט ביומא דהילולא קדישא שלו או בסעודה שנערכת לעילוי נשמתו בכל ימות השנה, כאן נפסקת הלכה כר' ישעי'לה אשר היה

בכוחו להאיר ביהודים את הדעת האמתית, שישכילו להבין את מעלת הגוף היהודי אשר מחובר לגמרי עם הנשמה הקדושה.

גוף שכזה לא נחשב לסתירה עם הנשמה. רק אם חלילה הגוף רואה את עצמו כדבר נפרד מהנשמה, רק אז יש כאן נפילה אחר התאוות, כאשר לתאוה יבקש נפרד. אבל כאשר הגוף צועד יד ביד עם הנשמה, הרי שאין כאן כל סתירה, ואדרבה מבין שניהם יוצאת השלימות של איש ישראל!

יהודי שחי עם אור הצדיקים שמאירים את ההבנה הנכונה, יהודי שכזה לא די שלא יתגשם מריבוי המאכלים, אדרבה עוד אפשר לדמות את אכילתו לאכילה של שבת, קרבן פסח ואכילת קדשים! כשם שהם לא מגשמים, כך גם אכילה זו לא מגשמת, ועוד מקרבת את היהודי יותר ויותר!

כך היה בכוחו של אותו צדיק להמשיך ישועות נפלאות למעלה מדרך הטבע, וכוחו זה ממשיך עד היום ביתר שאת, ובפרט בענייני פרנסה שהיה עיקר עניינו ועבודתו בהאי עלמא.

ובאמת לא רק שהצדיק פועל ישועות בכוחו הגדול, אלא שהוא מכניס ביהודי את הדעת הנכונה כיצד להסתכל על החיים שלו הגשמיים, וכך יכול היהודי בעצמו לפעול את כל הישועות בענייני הגשמיים!

כי הרי מה גורם שתימנע הישועה מיהודי? הלא הם הדינים ששורים עליו. ומה הם הדינים? כל מקום שלא רואים בו את מציאות ה' מחמת מחיצת העוונות וכד'. אבל כאשר זוכים לקבל עיניים חדשות להביט בצורה נכונה על החיים שלנו, להבין שאנחנו לא מציאות נפרדת מה' חלילה, אלא גם הגוף שלנו הוא חלק מהגילוי של מלכותו יתברך.

גם אם יהודי מנסה להשיג דבר כל שהוא אשר הוא בגדר המותר, ולפי מדרגתו אין בכך חסרון (כמובן שאם יהודי זוכה הרי שהוא מתעלה למדרגה שכבר אין לו צורך במותרות אלו כלל, כמדרגת רבי חיים קנייבסקי זצ"ל ועוד. אבל קורה שיהודי לא בדרגה זו והוא כן מרגיש צורך בדברים שונים). והנה זה נמנע ממנו. למה זה נמנע. כי שורים עליו דינים! הדינים האלו גורמים לו לחשוב שהיות ואין

זה דבר של לכתחילה, הרי שה' יתברך חלילה לא נמצא כאן, וכאילו אני צריך להסתדר בלעדיו חלילה.

כמובן שעם מחשבות שכאלו, לא יתכן שהשפע אכן יבוא.

אבל הדרך הנכונה ישכון בה אור היא, להסתכל על הצרכים הגשמיים שלך בעיניים הרחמניות של רבי ישע'לה, וכך יכולים להרגיש שגם הקב"ה חפץ בכך. ובכח הסתכלות זו יכולים לפעול את כל הישועות!

ובכן יהי רצון שנזכה אכן לשובע ולא לרזון!!!

לַחֲיוֹת עִם הַזְמַן

לחיות את אור ה' בפנימיות, באור הזמנים, בעולם שנה ונפש

מעשה מבהור שרוצה לעבוד את ה' פרק י"ב

תקציר מהפרק הקודם: המשפיע הסביר לבנימין ולוועלול כיצד יכולים גם ביום חול להרגיש חיות בעבודת ה' בכל דבר ודבר, כגון בהנחת תפילין, אכילת אוכל כשר וכד', ולא רק בזמנים מיוחדים כשבת ומועד. אולם הבחורים חוששים שדברים אלו עלולים להוביל אותם לדמיונות שווא.

המשפיע: אני יכול לשאול אותך שאלה וועלול? האם הפחד והחשש שיש לך מפני דמיונות, הוא פחד שבאמת יש לך עכשיו, או שזה איזשהו ציתות ששמעת פעם ממישהו?

לפי החיוך שלך אני רואה שצדקתי בהשערתי... זו באמת לא שאלה שלך, וזו גם לא שאלה של אף אחד אחר.

אסביר לך, דמיונות זה משהו שקרי ולא אמתי, דהיינו לחשוב על משהו שהוא כך, בזמן שזה לא נכון. והנוגע לעובדי ה' הוא, כגון לחשוב שאתה כבר ראוי למדרגה מסוימת ושכבר השגת אותה, זוהי סכנה גדולה מאוד, וקרוב לוודאי שיפול הנופל ממנה.

וועלול: כמו שנפלתי מעבודת ה' לפני שהגעתי אליכם.

בנימין: וכמו שאני רציתי להרגיש בחנוכה לפני שנפגשנו.

המשפיע: אניח לכם לבחון את עצמכם אם מדובר בדמיונות או לא...

מה שדברנו עד עכשיו בכלל לא שייך לקטגוריה של דמיונות, פשוט דברנו על לחשוב מה אתה עושה! לחשוב על הזכות הגדולה שיש לך לעבוד את ה' ולגלות את רצונו בכל דבר ודבר. אלו הם מחשבות פשוטות ביותר שצריכות להעסיק כל יהודי!

לשמוח בעשיית מצוה אין פירושו לרקוד או לחייך ולעשות תנועות משונות. לשמוח במצווה זה אומר פשוט להיות מחובר, לחשוב ולהאמין במה שאתה עושה! להאמין בנחת רוח שאתה גורם למעלה! להאמין שהמעשה שלך באמת פועל דברים גדולים וייחודים עליונים גם אם אתה לא מבין ולא יודע שום כוונה מסודות הדברים, אבל אתה מאמין שזה כך. בזה אתה מתחבר לה' על ידי המצוה!

מצוה היא לשון צוותא. זהו לא ווארט ורעיון נחמד, זו פשוט המציאות! אבל אם אתה לא תחשוב על זה, הרי בכל מה שרק תעשה, לא תרגיש את זה!

התכוננת לחנוכה, טרחת לקראת פסח, אפית מצות, עכשיו בבוא העת פשוט תתיישב ותצמצם את המחשבות שלך, תתבונן בחשיבות של המצווה שאתה עושה!

ובאמת כל זה נכון גם במעשים היומיומיים שלנו, לימוד התורה בסדרי הישיבה, הנחת תפילין וכל ענייני עבודת ה' שלנו.

בנימין: אבל הרי תמיד למדנו בספרי הצדיקים שדיברו עד כמה אנחנו רחוקים מהקדושה ועד כמה שעוד לא התחלנו. צדיקים דיברו על עצמם כאילו הם הגרועים ביותר בתבל. וכאן אני שומע בדיוק את ההיפך הגמור מזה. אני מבין את מה שהמשפיע אומר וניכרים דברי אמת, אבל מה נעשה עם כל דברי הצדיקים?

המשפיע: בנימין יקירי, מקודם דברתם על דמיונות. ובכן אני רוצה להגיד לכם שחיקוי מעשי הצדיקים הרי זו סגולה בדוקה ומנוסה לדמיונות... אשאל אותך שאלה, למה זה בחרת לחקות דווקא את העניין הזה של הצדיקים, אולי תחקה את ההתלהבות הנוראה שלהם?! אולי תחקה את כל דרכי עבודתם וקדושתם?!

אבל אענה לך את התשובה האמתית על שאלתך, רק אקדים שאלה נוספת. האם לדעתך הצדיקים באמת ראו את עצמם כרשעים? אם כן, מדוע וכיצד הם קיבלו קהל לעצה וברכה? ומאיך הרי גם לא יתכן שהם אמרו את דבריהם מן השפה ולחוץ.

שמעתי שפעם ראה אחד מצאצאי הרה"ק בעל החלקת יהושע מביאלא זי"ע את זקנו יושב וממרר בבכי תמרורים. שאל הנכד את זקנו, וכי אלו עבירות כבר עבר הסבא קדישא שהוא צריך כל כך לבכות? נתן בו הרה"ק מבט חד ואמר: 'צריכים לשוב בתשובה על כך שמזיזים את היד בלי כוונה!'

הצדיקים ידעו היטב את מדרגתם, אלא שהם גם ידעו עד היכן מגיעים הדברים של חסרון ביחוד כלשהו, ועל כך הם ראו את עצמם יורת גרועים מבעלי עבירה רח"ל.

יתירה מכך, הצדיקים הקדושים ידעו והבינו היטב כמה גדול וחשוב כל מעשה שלהם, כמה הוא פועל בשמי מרומים ומשדד את כל המערכות, אלא שהם חששו כל העת שהם אינם יוצאים ידי חובתם בכמות ובאיכות.

אבל דיבורים אלו לא גרמו להם חלילה לרפיון במעשיהם, אדרבה ואדרבה,
זה עורר אותם להתחזק יותר ויותר!

אמרו לי את האמת בחורים יקרים, מה גורם לכם לזלזל במעשים הטובים
שלכם, לדוגמא עשית סיום מסכת, טוב ויפה, אבל מיד אתה חושב 'זה לא
מספיק, זה היה בלי תוס'... מה גורם לכם לחשוב כך? הלא הוא היצר הרע
שמבקש להפיל אתכם מהכל חלילה.

וועלול: אוי המשפיע! אני פתאום קולט היכן התחילה הירידה שלי, כך
בדיוק זה היה. הרגשתי שאין חשיבות למעשים שלי. בהתחלה עוד ניסיתי
וניסיתי, אבל בסוף נשברתי מזה לגמרי.

המשפיע: עכשיו אתה מבין וועלול מה האמת?

וועלול: אני מבין מצוין! זו לא גאווה חלילה, זו פשוט שמחת המצווה,
להאמין שאני עכשיו קרוב לה' ויש לו נחת רוח ממני!

המשפיע: בדיוק כך! ובמילא תבינו את התשובה שאין כאן שום עניין של
דמיונות חלילה. דמיונות נובעים מכך שרוצים להרגיש יותר. אבל האמונה
בחשיבות מצוות ה', זה הרי יסוד היסודות של היהדות כולה!

עבודת ימי הספירה - הנדודים ממקום למקום

אמר אותו האיש הבן הנ"ל (הינו זה הבן, שלא היה לו כח בחליו בתחלה, שבא לבא וראה כל זה): אלך ואראה הענן, איך נעשה מהאנשים אלו ענן. והלך אחרי השליח, ובא אל העיר שהיה שם הענן, ושאל את אנשי העיר: מפני מה בסה הענן בל'ך בתוך העיר? והשיבו לו: בכאן אדברא, שמועולם אין כאן ענן, וזה זמן שבסה הענן, ובא השליח וקרא את הענן. והלך משם, וישב עצמו האיש הנ"ל לילך אחריהם לשמוע מה הם מדברים. ושמע שהשליח שאל אותו: איך אתה בא להיות בכאן ענן? והשיב לו: אספר לך מעשה.

פעם אחת היה חכם אחד, והקיסר מהמדינה היה אפיקורס גדול, ועשה את כל המדינה לאפיקורסים. והלך החכם וקרא את כל בני משפחתו. ענה ואמר להם: הלא אתם רואים שהקיסר הוא אפיקורס גדול, ועשה את כל המדינה אפיקורסים, וקצת ממשפחתנו עשה גם כן לאפיקורסים. בכך נפרש אל המדבר, כדי שנשאיר בהאמונה בהשם יתברך. והסכימו עמו. ואמר החכם שם (הינו שהזכיר איזה שם מן השמות), והביא אותם אל המדבר, ולא הוטב בעיניו אותו המדבר, ואמר שם ונשא אותם אל מדבר אחר, ולא הוטב בעיניו גם כן. ואמר עוד שם, והביא אותם אל מדבר אחר, והוטב בעיניו. ואותו המדבר היתה סמוכה אל השני אלף הרים, והלך (אותו החכם הנ"ל) ועשה עגול סביבותם, שלא יוכל שום אחד להתקרב אליהם.

כך הייתה המציאות עם בני ישראל, הם ברחו ממצרים ויצאו למדבר. וכדי לזכות להגיע לארץ ישראל, הם היו צריכים ללכת ממקום למקום. לפעמים יהודי מרגיש צורך לצאת ממקומו, נהיה לו לא טוב ולא נח במקום שהוא נמצא, והוא מרגיש שהוא מוכרח לעבור מקום. יתכן כי מקורן של התחושות הללו הם בכך שהוא גמר לתקן את הנצוצות של אותו מקום, וכעת מוטל עליו לעבור למקום חדש. כמובן שבדבר כזה

צריך בדיקה ודעת נכונה של צדיקים, אבל ישנה מציאות כזאת.

זוהי עבודת ימי הספירה, לעבור ממקום למקום. כל ספירה מכוונת כנגד מקום אחר במדבר בו חנו אבותינו. על היהודי להבין כי בכל אחת מתחנות החיים יש תיקון להכיר שם את ה', פעם בקטנות ופעם בגדלות, בכל מצב שנמצאים בו, צריך לברוח למקום בו יהיה אפשרי לשמור על האמונה התמימה!

קריאת קודש

אל כבוד אחינו בני ישראל
הנהנים מהאור הגנוז בגליוני

נפשי גאלה

היו"ל בתפארה ומופצים
בתפוצות ארץ הקודש

אליכם אישים אקרא!

אין הקומץ משביע את הארי וההוצאות גדלו
למעלה ראש וכמעט ואין ביכולתנו לשאת את
משא העם הזה לבדנו.

אמר מרן הבעל שם טוב הקדוש:

‘קרבה אל נפשי גאלה’

עלינו לדאוג לגאולת הנפש

ומתוכה תצמח הגאולה השלימה!

תרומתך להפצת הגליון

‘קרבה אל נפשי גאלה’

תעזור בס"ד לעוד ועוד יהודים

לזכות לגאולת הנפש!

לתרומות להנצחות, לע"נ או לרגל שמחה

וכן להערות והארות ולקבלת הגליון

ניתן לפנות

להר"ר יחיאל יהושע פרישמאן

בפל' 052-766-2543

או בדוא"ל k7662543@gmail.com